

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Ephræm iuuenis quàm mirabili prouidentia Dei in carcerem sit
coniectus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

eo erat, ut, quid cum tali viro sanctis moribus aptissimum colloqui vellet, cogitaret. Sic cogitabundo statim prostituti pudoris mulier occurrit, in quam Ephraem, cum sic præter spem incidisset, constitit, defixis eam intuens oculis, & quasi emotæ mentis tristisq̄, quod non, ut precatus fuerat, sed contrarium potius evenisset. Formina, cum sic ab eo se vidisset curiosè obseruari, noluit superari curiositate, quare in eum vicissimè oculos amatorie coniecit, petulantiam ipso vultu professa. Diu sic fixi steterè, atque se inuicem aspexè, diuersis tamen de causis. Nam illa corpus, Ephraem animam cupiebat lucrari. Quare ut eam in ruborem daret, atq; ad verecundiam, quæ mulieres maximè decet deduceret: *Quid verò, inquit, non erubescis, mulier, tam fixis oculis me intuens? Quid expectes? linguam, tamquam sicam, mulier habet in promptu.* Extemplo igitur ait: *Conuenit mihi te sic aspicere, ex te enim sumptus sum, & tuo latere. Te verò, non nos, sed terram potius oportet aspicere, ex qua ipse sumptus es.* Hæc cum Ephraem, præter omnem expectationem, audisset, mulieri confessus est, magnas se habere gratias, propter eam, quam ab ipsa acceperat, sermonis utilitatem. Deoq̄ etiam gratias egit, qui per ea, quæ præter spem accidunt, sæpe potest facere, quæ ipsam spem superant.

II.

Hoc in vita illius non exprimitur, sed in operibus ipsi Ephraem ab ipso met narratur tom. 2. p. 162. tom. 3 p. 599.

Videtur Dei erga Ephraem curam? videtur, qualis Ephraem ipse fuerit? Audite nunc quæ Deus huic viro permiserit contingere; immò quæ immiserit adhuc inueni, & audite ipsum apud suprâ citatos scriptores, his ferè verbis ea enarrantem. A parentibus in suburbium missus aliquando, in medio nemore, à nocte oppressus sum. Opiliones, qui gregem in silua pascabant, occurstantes quærunt, quò sub imminentem iam noctem tendam? Missu parentum, inquam, ad suburbium illud propero. Diuertè, inquam, ad nos; occiduum iam solem vides, prima luce reliquum viæ decurres. Victus humanitate, pastorum mapalibus successi. Sed, intempesta nocte, ouilib. insidiata feræ gregem inuasere, tota silua distulere. Postera die magistri pecoris caulas inanes conspicati, me furibus ducem rati, nequidquam diuim hominumq; fidem implorantem prætori vinctum sistunt, qui custodiae mandatum, duobus reis adiunxit, quorum vterq; exors criminis, cuius affinis putabatur; occulta tamen vindicta Numinis utramq;

nis vtrumq; prosequente, in suspicionem alter cædis, alter adulteri incidit. Iam quadragesimum diem in carcere trahebam, cum se dormienti species ephebi vultu formidabilis offert, qui me tamen placidè affatus: Ephram, inquit, quis te casus tulit in vincula? Domine, inquam, aspectu tuo percussus totis artibus contremisco, fatiscoque. Pone metum, inquit, & causam vinculorum expone. Domine, inquam, missu parentum in suburbium festinabam, sed tenebris occupatum custodes pecoris in tugurium inuicarunt; interim de nocte gregem lupi inuadunt, ac tota silua dispergunt. Hinc ego, postera luce, à pastoribus arbitrantibus, ductu meo prædones ad quilia penetrasse, ad prætoria vincitus, quamuis insons meramque calumniam passus, raptus sum. Heu quali me portento inuoluit fortuna? an potius Deus, sine cuius aut nihil accidit?

Quid hinc vltèrius Ephram vel dicere potuerit, vel cogitare, facile quis de seipso conijciat. Nam iam parentum, ex amissione filij tam chari, dolor illi ob oculos versabatur; iam carceris pædor, & diurnitas; iam innocentia conscientia certò scientis, se hic ream non esse; iam torturæ metus; iam malicia aut suspicio tam perniciosa pastorum; iam iudicis seueritas; iam ipsius Dei omnia videntis, & prohibere tantam iniuriam potentis, durissima permissio. Multi vsque ad impatientiam, & blasphemias prorupissent, dixissentque, *Qui non deliquit, decet Audacem esse confidenter*

prose, & proteruè loqui. Non fecit tamen hæc Ephram. Sed se sua

Plant in Ambr.
phitr.

que omnia Deo permisit, & ad preces confugit; mansuetaque oratione ephebo querelam obtulit, se esse innocentem. Hic mihi iam adeste, quicumque vos sine peccato esse putatis, & innocentiam semper obtenditis, Deumque de iniustitia, & peccato arguere vultis, quoties vobis aliquid est patiendum; quoties contumelia, iniuriaque irrogatur; quoties filius moritur; aut villa incenditur. Nimirum *nulli mortalium iniuria sua parua videntur; multi eas grauius aquo habuere.*

Sallust. in
Catilin.

Angelus (aliud enim non fuit Ephebus ille) audita adolescentis Ephram querela, renidenti vultu: Noui, inquit, ego te extra crimen hoc positum, impactamque tibi puram putam calumniam; sed nondum satis versatus es in diuinis iudicij agnos-

III.

K k k

scendis.